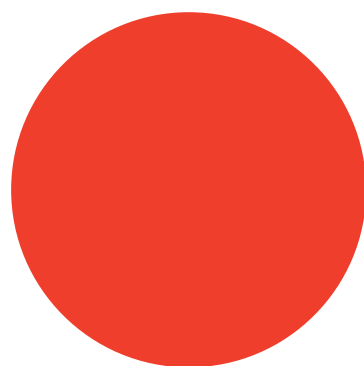

5 REAKCIJE

Nieźmiernie cieszy fakt, że inicjatywa pod nazwą RE-AKCJE wchodzi powoli w etap stałej praktyki artystyczno-krytycznej i wystawienniczej. Zainicjowany kilka lat temu przez studentki z Gdańska - Annę Włodarską i Justynę Machnio eksperymentalny projekt, łączący wybór studenckiego dzieła z jego opisem, okazuje się wciąż frapujący i potrzebny. Zainteresowania taką formą prezentacji artystycznej praxis i ukazania (jednej z wielu możliwych) jego interpretacji czy opisu, zdaje się odpowiadać na swoiste zapotrzebowanie łączenia we współczesnym polu sztuki obu tych praktyk. Taka forma promowania z jednej strony młodego artysty a zarazem przybliżania potencjalnemu odbiorcy możliwych przestrzeni odczytu, meandrow twórczej wyobraźni jest cenna, potrzebna i twórcza.

Piąta już edycja RE-AKCJI kontynuuje tym samym zawiązaną wcześniej współpracę na tym polu pomiędzy środowiskiem studentów z gdańskiej i krakowskiej ASP oraz studentami z poznańskiego Uniwersytetu Artystycznego. W rolę autorów tekstów przybliżających dzieła plastyczne wcielili się zarówno studenci jak i pedagodzy z wymienionych uczelni. Ta ciekawa kolaboracja niewątpliwie owocuje dobrze przyjętą praktyką współdziałania na rzecz głębszego zainteresowania młodą sztuką oraz jej popularyzacji, wzajemnego zaciekawiania ale też pobudzania dyskusji czy artystycznych sporów.

Konfrontacja dzieła z jego opisem stworzonym w swoistym duecie, po zestawieniu w formie wystawy, staje się dla uważnego odbiorcy potencjalnym materiałem do porównań ale i do krytycznego ustosunkowania wobec własnego klucza odbioru. Z przedstawionym więc opisem/interpretacją czy prezentacją nie trzeba się zgadzać, ba, być może nawet powinniśmy podjąć konieczną polemikę - ale tak na prawdę, to tak podane zestawienie powinno sprowokować do bliższego zapoznania się z dziełem, intencją jego autora, ujawnioną wyobraźnią i artystycznym światopoglądem.

Jedno jest wszelako pewne, współczesna sztuka jest dla odbiorcy bezlitosna - wymaga szczególnego zaangażowania, zbliżenia się i koniecznością podjęcia, jeśli nawet nie dialogu z dziełem, to przynajmniej próbę jego uważnego rozczytania, „rozkodowania” użytych języków, zastosowanych semantycznych łamigłówek i formalno-treściowych labiryntów.

Intelektualna gra z odbiorcą wymaga znalezienia właściwej platformy kontaktu z dziełem, zarówno w kontekście wystawienniczym jak i środowiskowym, kontekstualność współczesnej sztuki nierzadko domaga się swoistej elokwencji wyczutego słowa, szanującego przy tym autonomię krytycznej jej interpretacji oraz jednostkowego odbiorcę.

Przyglądając się już po raz kolejny prezentowanemu „duetom” śmiem twierdzić, iż bardzo wiele z wystawianych zestawów co najmniej interesująco spełnia stawiane oczekiwania inicjatorów i organizatorów. Bez wątpienia projekt ten staje się też cennym przykładem oczekiwanej we współczesnym świecie sztuki umiejętności łączenia wysokiej jakościowo praktyki artystycznej z kompetencją świadomej refleksji nad dziełem i teoretycznej jego diagnozy.

Cieszy więc fakt, że kolejna edycja RE-AKCJI podąża wytyczoną już ścieżką i znajduje zainteresowanie wśród młodych adeptów sztuki oraz skłania do współpracy życzliwych pedagogów.

dr hab. Jan Tutaj, prof. ASP
Prorektor ds. studenckich
Akademia Sztuk Pięknych w Krakowie

It is very pleasing that the initiative called the RE-AKCJE is slowly entering the stage of continuous artistic-critical and exhibiting practice. Launched a few years ago by students from Gdansk, Anna Włodarska and Justyna Machnio an experimental project linking the choice of a student's work with its description, turns out to be still intriguing and necessary. The interest in this form of presenting praxis and showing, one of many possible, interpretations or descriptions appears to respond to a specific demand for combining both these practices in the contemporary field of art. Such a form on the one hand of promoting young artist and at the same time bringing the potential recipient closer to the possible interpretation spaces, the meanders of creative imagination, is valuable, necessary and creative.

The fifth edition of RE-AKCJE continues the cooperation established between students from the Academy of Fine Arts in Gdansk, Cracow and students from the University of Fine Arts in Poznan. The role of the authors of writings familiarising the artwork, was played by both students and pedagogues from the institutions mentioned. This interesting collaboration undoubtedly results in a well-formed practice of collaboration for the benefit of deeper interest in new art and its popularization, as well as mutual curiosity, stimulating discussions and artistic arguments.

The confrontation of the work with its description developed in a specific duet, after juxtaposing it in the form of an exhibition, becomes for the attentive audience, a potential material for comparison but also for critical approach towards one's own reception key. There is no need to agree with the presented description/interpretation or display, perhaps we should even take up the necessary polemics - but, in truth, this juxtaposition should provoke to a closer examination of the work, its author's intention, his revealed imagination and artistic worldview.

One thing is nevertheless certain, contemporary art is merciless for its recipient. It requires a special commitment, approach and the necessity to engage, even if not in a dialogue with the work then at least in an attempt to carefully examine it: "decode" the languages, semantic puzzles and formal-contents labyrinths.

Intellectual play with the viewer requires finding an appropriate platform for contacting the work, both in the exhibiting and environmental circumstances, the contextual nature of contemporary art often demands a specific eloquence of a sensed word, while respecting the autonomy of its critical interpretation as a stand-alone recipient.

Looking back once more at the "duets" presented, I dare to say that many of the exhibited sets at least interestingly fulfill the expectations of initiators and organizers. Undoubtedly, this project is also a valuable example of the ability to combine high quality artistic practice with the competence of conscious reflection on the work and its theoretical diagnosis, expected in the contemporary art world.

It is therefore pleasing that the next edition of RE-AKCJE follows the already established path and finds interest among young art adepts and encourages the collaboration of sympathetic pedagogues.

dr hab. Jan Tutaj, prof. ASP
Vice Rector of Student Affairs
Academy of Fine Arts in Cracow

Dzieło sztuki i towarzyszący mu komentarz stanowią nierozdzielalną całość. Ten drugi, w swej istocie wtórny wobec komentowanego dzieła, pełni nie tylko funkcję pośredniczącą między dziełem a jego odbiorcą. Stanowi też istotny element relacji między twórcą a dziełem. Jest swoistą odbiorczą repliką, która pozwala artyście zobaczyć ponownie pracę, co nie pozostaje przecież bez wpływu na jego/jej późniejsze artystyczne decyzje i wybory. Przegląd z cyklu Re-akcje, który prezentuje prace artystów, studentów i studentek Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu, znajdujących się na początku swojej drogi artystycznej, stwarza możliwość przyjrzenia się szczególnie, bo inicjacyjnemu momentowi relacji, jaka zachodzi między pracami początkujących twórców, a towarzyszącym ich twórczości interpretującym komentarzom.

Prezentowane na wystawie prace, z uwagi na media, odzwierciedlają różnorodność dyscyplin, wokół których koncentruje się proces dydaktyczny ich autorów i autorów. Stanowią przykłady rzeźby, malarstwa, grafiki warsztatowej, rysunku, książki artystycznej i instalacji. Większość implikuje sposób odbioru oparty na doświadczeniu wizualnym (Kajetan Karczewski, Kaja Koster, Krzysztof Mętel, Julia Pawłowska, Weronika Skiba). Są w tym wyborze także prace, które wprowadzają w obszar ich recepcji aspekt performatywności (Natalia Kranz, Thunthor Monkata, Edyta Zaworska). Koresponduje to na ogół z towarzyszącym im komentarzom.

Te związane z pracami odwołującymi się do doświadczenia wizualnego, odnoszą je do interpretacji relacji społecznych (Aleksander Radziszewski), zagadnień tożsamości, egzystencji i metafizyki (Dawid Marszewski, Maria Dybek), kwestii etycznych (dr Natalia Brandt), analizy właściwości medium (dr Natalia Wegner). Ukazują zagadnienia o charakterze uniwersalnym rozwiązywane indywidualnie. Teksty komentujące prace, które wymagają zaangażowania motorycznego, przywołują znaczenie kontekstów artystycznych i kulturowych.

Ich świadomość, w połączeniu z aktywnością odbiorcy, traktowana jest jako istotny warunek „myślenia o sztuce” (prof. Piotr C. Kowalski) lub rozpoznania uwarunkowanej kulturowo formy ekspresji (dr Tomasz Drewicz). Wychodząc od rozważań ograniczonych do pola sztuki i kultury, ujawniają także uniwersalny potencjał analizowanych prac (dr Marc Tobias Winterhagen).

Jeśli zgodzić się z Michael Ann Holly, że „pisanie o obrazie samo jest częścią obrazu”, to wystawa prac i ich interpretacje, w przypadku młodych początkujących artystów, pozwala nie tylko rozpoznać na ile komentarze stały się częściami wystawianych prac, lecz również przyjrzeć się temu zjawisku u jego źródeł. Jest o tyle istotne, że jego konsekwencji, w postaci wpływu na dalsze decyzje artystyczne autorów i autorek prezentowanych prac, nie należy wykluczać w przyszłości.

dr Marcin Szeląg
Wydział Edukacji Artystycznej i Kuratorstwa
Uniwersytet Artystyczny w Poznaniu

The work of art and the accompanying commentary form an inseparable bond. The latter, in its essence subsidiary to the commented work, does not only act as an intermediary between the work and its recipient. It is also an import element of the relationship between the creator and his work. It is a kind of an reciprocal replica that allows the artist to see the work again, which does not remain unaffected against his/her later artistic decisions and choices. The review of the Re-akcje series, which presents the works of artists, students of the University of Fine Arts in Poznan, who are at the beginning of their artistic path, provides an opportunity to take a look at the special, initiatory moment of the relation that takes place between the works of novice creators and the interpretative commentaries accompanying their work. The works presented at the exhibition, due to the media, reflect the variety of disciplines around which the didactic process of their authors is focused. These include examples of sculpture, painting, graphics, drawing, art book and installation. Most of them imply a method of perception based on visual experience (Kajetan Karczewski, Kaja Koster, Krzysztof Mętel, Julia Pawłowska, Weronika Skiba). There are also works that bring the aspect of performativity into their reception area (Natalia Kranz, Thunthon Monkata, Edyta Zaworska). That usually correlates with the accompanying comments. Those linked to the works referring to visual experience, relate to the interpretation of social relations (Aleksander Radziszewski), issues of identity, existence and metaphysics (Dawid Marszewski, Maria Dybek), ethical problems (dr Natalia Brandt), analysis of the properties of the medium (dr Natalia Wegner). They present universal issues solved on an individual level. Texts commenting on the works, requiring the motor engagement, recall the importance of artistic and cultural contexts. Their awareness, combined with the recipient's activity, is considered an essential condition of "thinking about art" (prof. Piotr C. Kowalski) or recognition of culturally conditioned forms of expression (dr Tomasz Drewicz). Starting from considerations limited to the art field and culture, they also reveal the universal potential of the analyzed works (dr Marc Tobias Winterhagen).

If one agrees with Michael Ann Holly that "writing about the painting itself is a part of the image", an exhibition of works and their interpretations, in the case of young beginners makes it possible not only to recognize the extent to which the comments have become parts of the exhibited works, but also to look at this phenomenon at its source. It is particularly important that its consequences, in the form of influencing further artistic decisions of the authors of the presented works, should not be ruled out in the future.

dr Marcin Szeląg
Department of Artistic Education and Curatorship
University of Fine Arts in Poznań

Mam nadzieję, że doświadczyli Państwo tej niewątpliwej przyjemności patrzenia i towarzyszenia idei-projektowi, który rozwija się i wzrasta.

Mam taką nadzieję, że w pomysłach zainicjowanym pięć lat temu drzemie jeszcze potencjał, który wspólnie możemy wykorzystać.

Mam też pewność, że idea, którą powołaliśmy z potrzeby wspólnego działania wobec Akademii (nie zapominajmy działania między studentami wraz z dydaktykami) „dorosła” już tak, że można podjąć się jej weryfikacji i oceny.

Mam pewność, że RE-AKCJE są już innym projektem niż były na początku – urosły i zmężniały – czas zastanowić się, co jest nadal ciekawego w tym pomysle, a co należałoby zmienić, przeformułować? (nie jest to już na przykład inicjatywa oddolna)

Jakie aspekty powinny być kontynuowane, co się nie sprawdza, dokąd prowadzi droga „reakcyjna” i czy jest nam ona w ogóle potrzebna?

Mam nadzieję, że namówię Państwa do rozmowy i dyskusji o reakcjach na RE-AKCJE, bo i teksty i prace, a nade wszystko Państwa uczestnictwo w projekcie, to reakcja, działanie podejmowane wspólnie (jest autor tekstu, jest autor pracy, jest i wspólna ekspozycja).

Jak dalej budować....reakcje?

Dziękuję wszystkim Autorkom i Autorom tekstów i prac za udział, Uczelniom za zaufanie...

Jestem także wdzięczna wszystkim osobom, które przez ostatnie pięć lat pracowały, organizowały i wspomagały ideę „reakcyjną” i mnie.

Anna Włodarska
IDEA PROJEKTU

Akademia Sztuk Pięknych w Gdańsku

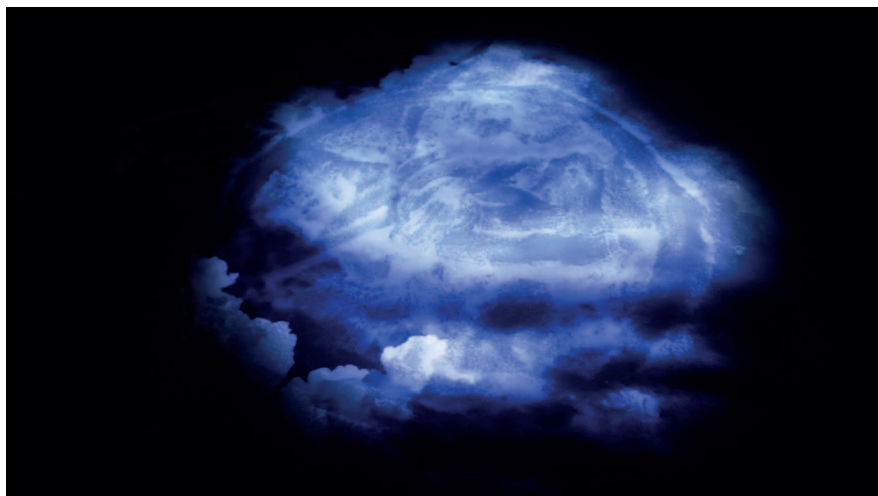
Video-instalacja *Koło Przemian*, autorstwa Antoniny Kałużnej, obejmuje „[...] wzajemnie oddziaływujące na siebie, splecione w przestrzeni, dwie składowe”*. Wybrany przeze mnie element instalacji reprezentuje forma video – oryginalnie, wobec całości pracy – eksponowana poprzez cztery ekrany umieszczone na czterech ścianach.

Powstały w ten sposób okrąg potęgują „[...] >>krążące<< postacie klasycznie zróżnicowane wiekowo – tj. młodość, dojrzałość, starość. Ostatni, zarazem pierwszy wyświetlany obraz przedstawia >>pustkę<<, symbolizującą tożsamość przeciwieństw śmierci oraz narodzin”*.

Nakreślające obrzeża koła postacie wprowadzają obserwatora w pewnego rodzaju rytuał.

Ponadto sama autorka opisuje, iż „zmienność będąca jedyną stałą we wszechświecie, wciela każdą ludzką istotę w dialektyczną dynamikę, kolistego ruchu Kosmosu, manifestując ową niestateczność również w codziennym życiu”*.

* Antonina Kałużna, *Koło Przemian* – filozoficzne aspekty X karty Wielkich Arkanów Tarota, opiekun pracy pisemnej dr hab. Aleksandra Pawliszyn prof. ASP, Gdańsk 2017 s.33

Antonina Kałużna

Wydział Rzeźby i Intermediów

Koło Przemian

video instalacja 00:02:27

Degustacja suplementu diety mamka™, odbyła się 2017 roku. Hostessa obsługująca stoisko, przedstawiła produkt gościom: „mamka™ to produkt z ludzkiego mleka, stworzony na terenie Centrum Rzeźby Polskiej w Orońsku. Wielkością nawiązuje do pierwszego posiłku człowieka. Kapsułka wykonana jest z wegańskiej żelatyny agar. Zapraszam do degustacji. Czy są chętni?”* Do degustacji przeznaczono osiem sztuk kapsułek umieszczonych w sterylnym pojemniku. Osoba chcąc spróbować suplementu została obsłużona przez czarującą hostesę, która przechowywała produkt w niewielkiej chłodziarce Caso Design Germany. Degustacja zakończyła się w momencie rozdania ostatniej z kapsułek. W tym momencie, ze strony gości pojawiła się prośba o wypowiedź artysty. Jednak hostessa oświadczyła, że została zatrudniona przez producenta mamka™ i nie jest osobą kompetentną do udzielenia informacji. Po nacisku ze strony odbiorców, twórczyni ujawniła się, oznajmiając, że na czas degustacji przyjęła jedynie rolę źródła surowca. Projekt miał być próbą przeprowadzenia krytycznej refleksji dotyczącej tabu jakim jest karmienie piersią. Przekształcając wydzieliny ludzkiego ciała na ekskluzywny suplement, autorka posługuje się przystępną reprezentacją wizualną: profesjonalizm i apteczność marki mamka™, wystarczą, aby zachęcić do spożycia substancji nieznanego pochodzenia. Zauważyłam, że hostessa nie poinformowała konsumentów o certyfikacji produktu.

*cytat z dokumentacji, dzięki uprzejmości artysty.

Marianna Grabska **Wydział Rzeźby i Intermediów**

mamka™

instalacja, 41 x 51 cm

Cykl prac przedstawiający różne części twarzy złożone w jedną spójną jest bardzo intrygujący. Artystka poprzez nakładanie fizjonomii doszukuje się wśród nich różnic i podobieństw. Na ile można niezauważalnie połączyć oblicza, w jedną, bez jakiegoś specjalnego rozdziwisku, jak również na ile nawet we fragmencie twarzy widać czyjaś indywidualność i wyjątkowość. Zbiór obrazów nawiązuje do filozofii twarzy Lévinas'a jako że twarz jest znaczeniem bez kontekstu, sensem samym w sobie. Niesie autentyczności, prawdę i tajemnicę. Temat twarzy był wykorzystywany wielokrotnie przez artystów z lepszym i gorszym skutkiem. Moim zdaniem Marta wybrnęła z tematu, który był wyzwaniem wielu artystów.

Wybrany przeze mnie obraz posiada konkretne wskazówki – zależności rodzinne-związane z autorką, wykorzystana technika wymaga skupienia uwagi na powtarzającym się elemencie podobnym w każdej twarzy. Artystka wybiera członków swojej rodziny i stara się znaleźć podobieństwo, które dzięki genom są nieuniknione.

Małgorzata
Lipiec-Bortkiewicz

Wydział Malarstwa

Rodzina

100 x 70 cm

akryl na płótnie

Kinga Dobosz **Wydział Rzeźby i Intermediów**

Sytuacja przedstawionego materiału jest interesująca w kontekście symbolicznym i filozoficznym. W bezosobowej masie ludzi owi poszkodowani zdają się być jedynym trwałym śladem osobowej egzystencji na tym lotnisku. Zrealizowany przez Joannę Radek obraz wideo, możemy więc traktować jako bunt/manifest wobec wymiaru społeczno-kulturowego, który sprowadza ludzkie jestestwo do formy posiadania dokumentu upoważniającego nas do partycypowania w danym systemie jednolicie zbitej masy obywateli. Samych poszkodowanych można potraktować jako figury heroicznego trwania, istnienia mimo wszystko na lotnisku, które dla nich stało się więzieniem. Jednak w tym przypadku nie można tego ująć jako świadome działanie czystego trwania, gdyż chcą się stamtąd wydostać. To przypadek sprawił, że znaleźli się w takiej sytuacji. Na tle ogółu pasażerów, którzy znajdują się na lotnisku tylko przez chwilę, traktujący miejsce, jako przystanek w swej podróży, oni „poszkodowani” są odmieńcami.

Samo lotnisko jest „nie-miejscem”, które w danej strefie terminalowej pozwala na poruszanie się bez dokumentów, gdyż teren ów nie należy od żadnego państwa. Jest to jednocześnie wolność, ale i zniewolenie. Absurd uwięzienia wolnego człowieka, który z jakichś względów nie posiada dokumentów. Nie można zamknąć go w więzieniu, ale nie można pozwolić mu odejść.

Joanna Radek **Wydział Rzeźby i Intermediów**

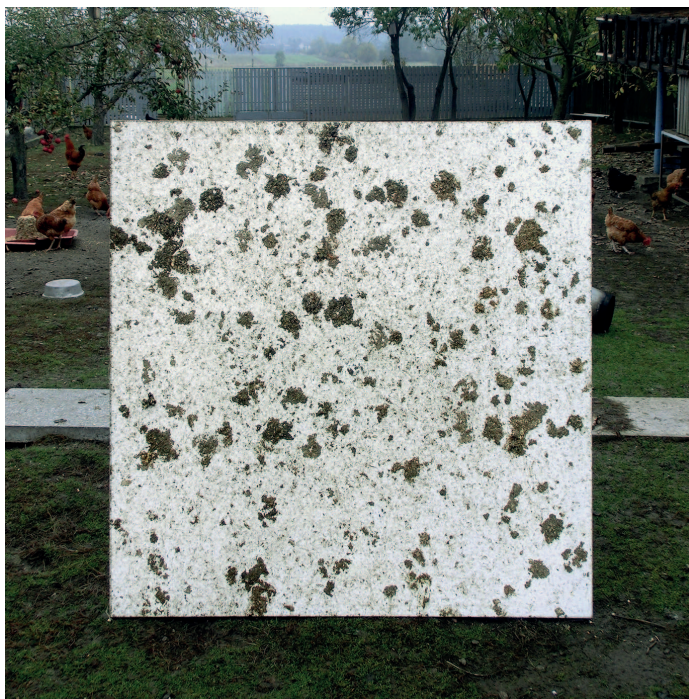
Tranzyt
video 00:09:11

Marianna Grabska **Wydział Rzeźby i Intermediów**

Obiekt powstał w przestrzeni wsi Orońsko w trakcie pleneru zorganizowanego w Centrum Rzeźby Polskiej w roku 2015. Istotą działania był proces tworzenia obiektu, a powstałe dzieło jest efektem ubocznym. Niespodziewanie celem przedsięwzięcia artystki stało się również poznanie środowiska ośrodka pracy twórczej i lokalnego wsi.

Chodź odbiorcy tego artefaktu są oczarowani formalnością, żartem i efektem procesu twórczego, to sama artystka uważa to dzieło za porażkę. Uwagę Sylwii, zaraz po przyjeździe przykuł baner informujący o proteście pracowników ośrodka i żądaniu podniesienia dotychczasowych pensji. Każdy uczestnik otrzymywał na wykonanie swojej pracy ministerialne pieniądze. Kosztorys artystki po zakupie płótna nie przekraczał budżetu i w najmniejszym stopniu nie wyczerpywał przewidywanej sumy. Skoro Aniszewska zleca usługi innym to czuje się zobowiązana do sprawiedliwego ich wynagrodzenia. Przedstawiła następujące propozycje: zakup paszy dla kur, które to tworzyły obrazy, ewentualnie kupno od tychże kur jaj na potrzeby wyżywienia uczestników pleneru czy zakup paliwa dla Stolarza CRP- właściciela kurnika. Wszystkie propozycje zostały odrzucone a organizatorzy tłumaczyli się formalnościami, procedurami i innymi tego typu zawłościami. Ocierając się o produkcję rolną, pobyt na wsi, odosobnienie skojarzyła zaistniałą sytuację z XIX wiecznym folwarkiem. Inicjując proces powstawania artefaktu artystka skupiła się na poznaniu i obserwacji pracy milczącego personelu, którego dotknął jakiś kryzys.

Sylwia Aniszewska

Wydział Rzeźby i Intermediów

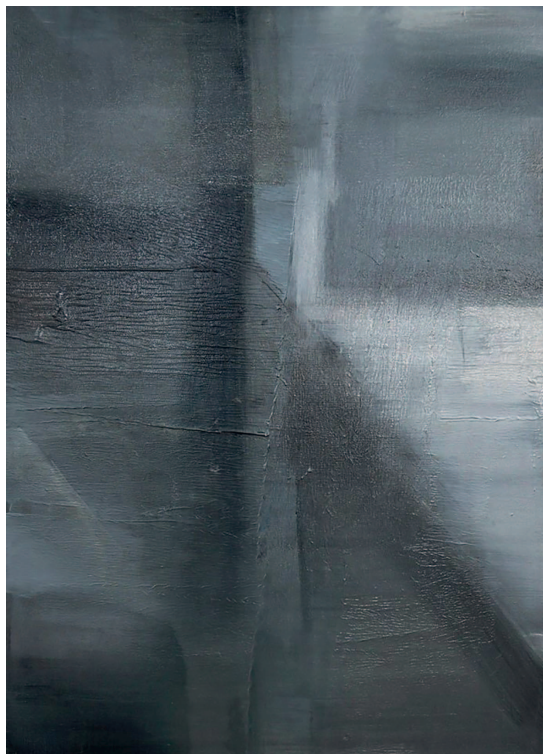
bez tytułu

dripping, 130x130 cm

dyptyk

Małgorzata Lipiec-Bortkiewicz **Wydział Malarstwa**

Główną inspiracją do stworzenia pracy stała się zwyczajna podróż pociągiem wśród polskich krajobrazów za oknem, które zostały mimowolnie zarejestrowane na filmie, a potem wykadrowane. Okno stanowiło dla autorki wizjerem , ramą , w której samoistnie stwarzał się i zanikał obraz, zaledwie przez chwilę dostrzegalny i wyraźny , a po chwili już rozmyty i niedookreślony. Dodatkową wartością była relacja z własnym odbiciem w szybie, które dało pretekst do porównania własnej duchowej kondycji z zastosowanymi na obrazie zabiegami malarskimi. Widzimy nerwowo zatrzymaną stopklatkę, chwilowe zamrożenie w czasie szaleńczego biegu wzrokiem za uciekającym światem. Jedynie powidoki miejsc pozostają po konkretnych rzeczach, świat krystalizuje się jako odrealniona, subiektywna rzeczywistość, bardziej wrażenie niż konkretny przedmiot. Od strony formalnej konstrukcja obrazu jest wyrazista i spójna. Płaszczyznę przecinają dość mocne podziały geometryczne, reprezentując wychodzące z zapętlonej tkanki materialne ślady rzeczywistości, które próbują przypomnieć o istniejącym mimo wszystko w tym chaosie bycie, logosie.

Katarzyna Cur **Wydział Malarstwa**

Rajza 1
50x70 cm, olej na płótnie
z cyklu Przejścia

Cykl „Niemiłość” składa się z trzech prac wykonanych techniką sitodruku. Każda z prac utrzymana jest w tej samej kolorystyce, a elementy takie jak serce, deszcz, smutne oczy, postacie bez twarzy powtarzają się. Prace opowiadają o procesie obserwacji, tym samym stając się narzędziem do „podglądania” drugiej osoby. To intymny pamiętnik, który zapisuje i odkrywa przed odbiorcą emocje – tęsknotę, rozczarowanie, nostalgię, czułość wobec bliskiej relacji z drugą osobą lub jej brak. Odbiorca odnajdzie w tych pracach wszystko to, co ulotne i przez to prawie niemożliwe do wyrażenia. Doznania płynące z prac pogłębia surowy styl i „na pierwszy rzut oka” jest on prymitywny, ale dzięki swojej niedoskonałości „uderza” i oddziałuje mocno, dogłębnie.

Karolina Tomaszewska

Wydział Grafiki

Niemiłość

100x70 cm, sitodruk

cykl trzech prac

Joanna Radek **Wydział Rzeźby i Intermediów**

Estetyka niespójnych, rozprężonych drgań – praca Kingi Dobosz – to zestaw trzynastu krótkich, niefabularnych filmów. Tworzą one rodzaj audiowizualnego dziennika. Ujednolica je głos lektorki, szukający odpowiedzi na filozoficzne pytania. Poruszane kwestie „krążą”, a może skupia się na definicji czasu i na czynności poznania. Formy wizualne poszczególnych nagrań są różne – od prostych animacji, przez found footage, po video performance.

Na początku miałam dużo wątpliwości. Zestaw wydał mi się absolutnie nieczytelny. Odniosłam wrażenie, że Kinga trudnymi słowami próbuje opowiedzieć o tak zwanej „dupie Marynie”. Zmieniłam zdanie dopiero po wielokrotnym obejrzeniu każdego z filmów. Po przedarciu się przez gęste błoto akademickiego języka, którego nie znoszę, zrozumiałam, że ta praca ma bardzo ważną wartość – obserwacyjną.

Kinga Dobosz **Wydział Rzeźby i Intermediów**

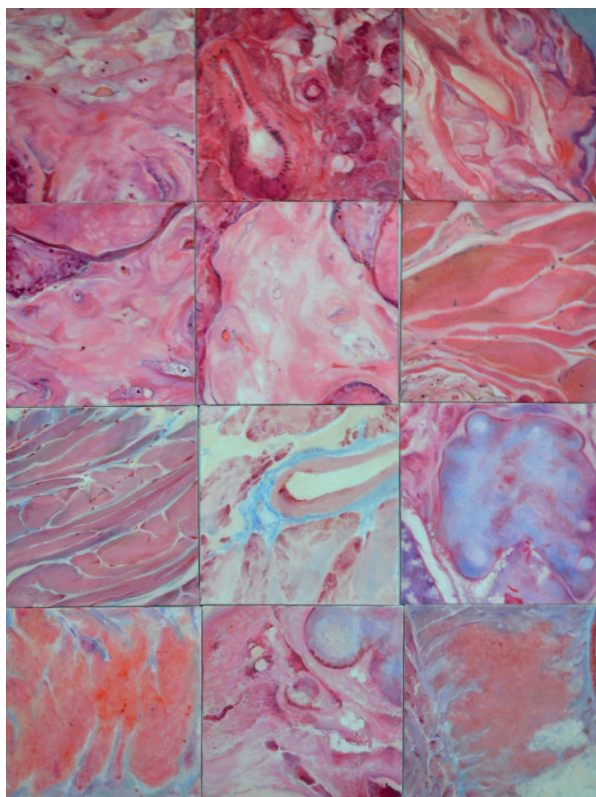
Estetyka niespójnych rozprężonych drgań
video, trzynaście prac, 00:14:00

Akademia Sztuk Pięknych w Krakowie

Każda materia, gdy odchodzi od swojej „funkcjonalnej normy”, staje się obiektem zainteresowania, centrum, negatywną lub pozytywną - inspiracją. Tym mięśnie, a właściwie ich budulec, tj. tkanki mięśniowe stały się dla autorki pracy pt. „Tkanki”. Twórczyni decyduje się wniknąć i zgłębić tę warstwę, która nie funkcjonuje u niej prawidłowo. Zostajemy wprowadzeni w bardzo prywatną sferę jej życia. Możliwe, że jesteśmy świadkami pewnego rozliczenia się i podsumowania dotychczasowych emocji i historii związanych z dysfunkcją. (...)

Poczułam się teraz trochę nieswojo. To tak jakby wejść w butach do obcej sypialni. Temat tak istotny i mocny z życia Agnieszki Gawron, właśnie możemy zobaczyć na jednym, dwunastoczęściowym obrazie. Bo abstrahując już od tego jak działa on w warstwie wizualnej, mam wrażenie, że jestem świadkiem jakiegoś wyznania. Myślę, że zostaje postawiona otwarcie, przed tematem życia w zgodzie ze sobą, światem i swoją sytuacją. I teraz już mi lepiej, bo mam tu czyste sumienie. A jak jest u Ciebie?

Agnieszka Gawron

Wydział Malarstwa

Tkanki

olej na płótnie, 90x120 (30x30)cm

Katarzyna Ból

Totus tuus – O samotności.

Jest to tytuł nadany nieprzypadkowo. Stanowi formę gry i odwołania się do sfery sacrum. Zapewne dla każdego fragment ten jednoznacznie będzie kojarzył się z osobą Jana Pawła II, który przyjął to jako swoją dewizę.

Stuła na nagim ciele sprawia, że pojawia się pierwiastek człowieczeństwa. Można zaryzykować odwołanie się do przedstawień religijnych i Piet, w których często Maryja nie dotyka bezpośrednio ciała Jezusa – dotyka ciała swojego martwego Syna przez materiał. Kwestia dotyku w fotografiach ma tu równie istotny kontekst. W końcu samotnie stojącego mężczyzny nikt nie dotyka poza stulą przewieszoną u jego szyi.

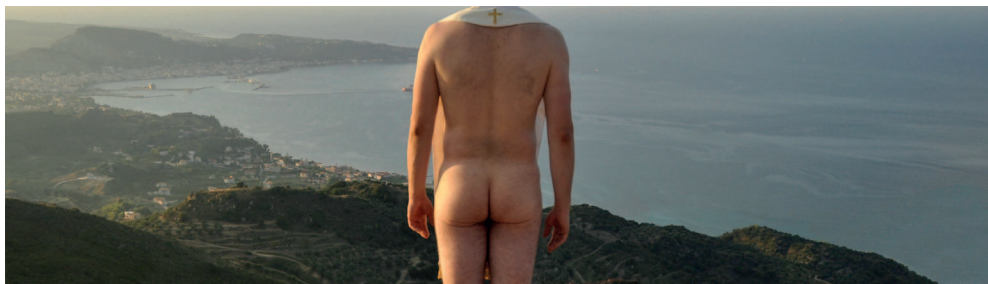
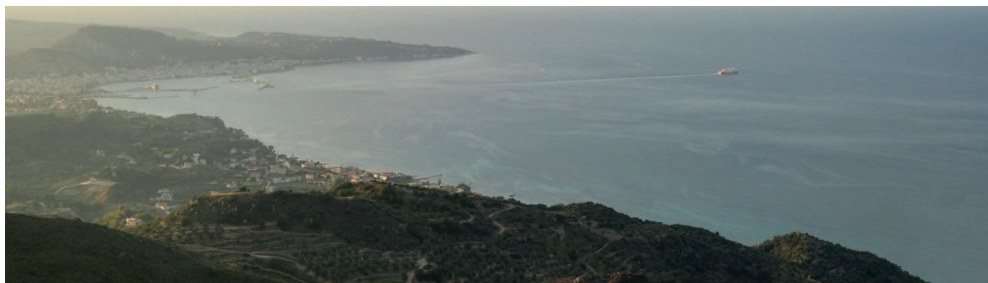
W odniesieniu do fotografii Mateusza Grymka, można pokusić się o postawienie tezy, że przedstawiają one pewną debatę publiczną. Poprzez obecność stuli na nagim ciele mężczyzny można odwołać ku wydarzeniom, które rozgrywały się szczególnie w przeciągu ostatnich kilku lat, związany w tym kontekście bardziej ze zjawiskiem homoseksualizmu w Kościele, które rozgrywały się w atmosferze skandalu. Kapłan, który się ujawni jako homoseksualista, pozostaje z tym sam, najczęściej już jako wyklęta osoba, skierowana na możliwie najbardziej odległą parafię. Co nie stanowi rozwiązania ani stawienia czoła temu, co się stało. Jest to debata, w której w rzeczywistości nie ma złotego środka, nie ma rozwiązania. Jest samotność.

Mateusz Grymek

Środowiskowe studia doktoranckie

Totus tuus

fotografia cyfrowa, 20x70cm

Natalia Cikowska **Wydział Rzeźby**

Artystka wykonała serię uproszczonych postaci, które przywołują dobrze nam znany kształt figury Matki Boskiej. W końcu praca rozprawia o dzisiejszym polskim społeczeństwie, a takowe ma coraz więcej wspólnego z religią. Każda z Matek jest patronem innego dobrobytu. Możemy w ich objęciach znaleźć symbole rzeczy szczególnie pożądanых, lub będących na topie. W plastikowych rączkach spoczywa między innymi zdjęcie Kim Kardashian - Matka Boska Orędowniczka Piękna. Jest to obraz poprawionej nieprawdziwej urody, oraz sławy zdobytej właściwie za nic. No może za sprzedaż swojego życia prywatnego, ku ucieście tłumów, którym odpowiada papka z reality show. Dostaje się też narodowcom, z pokrzywionym patriotyzmem, w koszulkach "Polska dla Polaków" noszonych na demonstracje, do baru i po bułki do sklepu. Matka Boska Nieustannie Drukująca, Patronka Dobrej Fortuny czy Dodająca Fejmu to gorzkie spojrzenie na konsumpcjonizm i materializm jaki nas otacza. A Matka Boska Od Utopień przywodzi mi na myśl nienawiść względem emigrantów. Ten zestaw uzupełnia także materiał. Pleksiglas i aluminium substytuty szkła i tani metal dodatkowy obraz realiów w naszym kraju.

Olga Śliwa **Wydział Rzeźby**

Ech, chciałabym
aluminium/pleksiglas, 40x50x100cm

Bartłomiej Chwilczyński **Wydział ????**

Kartki z podróży do których jesteśmy przyzwyczajeni emanują optymizmem. Kartka Pani Svietlany wybrzmiewa jak ostrzeżenie, przestroga. Opowiada o trudach podróży, rozterkach, strachu, poczuciu niepewności. Jednocześnie kusi, intryguje i pociąga swoją tajemnicą. Instalację inspirowaną podróżami, w rzeczywistości odbieram jako pracę o podróży do wnętrza własnej świadomości. Artystka rygorystycznie dobierając poszczególne elementy stworzyła rodzaj scenografii.

Pozostaje dla mnie tajemnicą gdzie Pani Svietlana podróżowała, ale z całą pewnością nie był to pięciogwiazdkowy kurort. Praca wywołuje u widza uczucie niepokoju, tworzy sytuacje dyskomfortu, zarówno estetycznego jak i znaczeniowego. Ostre formy, czarno biała kolorystyka potęgują to wrażenie. Jednocześnie z pracy bije magnetyzm. Intrygującym zabiegiem jest połączenie trzech elementów instalacji: obiektu-czarnej paproci, obrazu i wydruku cyfrowego, przy pomocy cienia. Trzy pozornie obce sobie elementy zaczynają stanowić całość zarówno formalną jak i znaczeniową.

Svietlana Kohutnytska

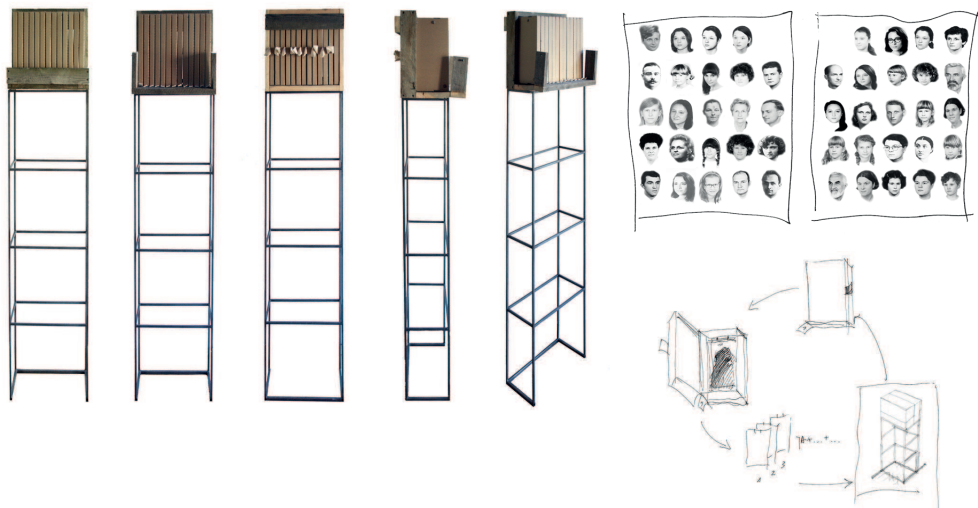
Wydział ????

*Kartka z podróży
specyfikacja???*

Agnieszka Gawron Wydział Malarstwa

„Archiwum rodzinne” składa się z trzynastu pudełek, w których autorka umieściła po trzy zdjęcia rodzinne. W każdym z nich znajduje się zdjęcie autorki z dwoma członkami rodziny. Portretowe zdjęcia członków rodziny, zostały zaczerpnięte z legitymacji, paszportów, dowodów osobistych zostały pozbawione kolorytu, oraz tła. Pozwala to na skupieniu się na szczegółach fizjonomicznych poszczególnych osób. Ujawniają one podobieństwo fizjonomiczne pomiędzy osobami, które łączą więzy rodzinne. Zaglądając do wnętrza pudełek możemy dostrzec wizerunki pradiadków, dziadków, rodziców, rodzeństwa oraz siostrzeńców autorki. Drewno świerkowe jest głównym materiałem z którego zostało wykonane „archiwum rodzinne”. Materiał ten jest bardzo istotny dla autorki. Jego kolor oraz struktura jest elementem opowiadającym o upływie czasu, który dostrzegamy w każdej z historii rodzinnej. Praca Pauliny Niemczyk skłania do wielu refleksji. Uświadamia odbiorcę że „aby poznać siebie należy zagłębić się we własne pochodzenie. Opowiada ona o wielu relacjach jakie występują pomiędzy nami, a osobami z którymi łączą nas więzy krwi. Odpowiedni dobór środków artystycznych dodatkowo podkreśla szlachetność, oraz wagę zagadnienia jakim jest historia rodzinna.

Paulina Niemczyk Wydział Malarstwa

Archiwum rodzinne

drewno świerkowe, folia z nadrukiem cyfrowym, tektura, taśma bawełniana, stal
177×45×44cm

ad. Stefan Kaczmarek

Zjawisko wybuchu ściśle wiąże się z historią rozwoju technologii materiałów wybuchowych i chęcią dominacji człowieka nad innym człowiekiem.

W XI wieku słowo wybuch - eksplozja stało się bliskie słowu terroryzm.

W czasach tryumfu demokracji, największych w dziejach swobód obywatelskich i praw człowieka, widok aktów terrorystycznych, stał się pospolitym zjawiskiem naszej codzienności. Terroryzm spowszedniał nam do tego stopnia, że tylko wielkie przejawy bandytyzmu potrafią przykuć naszą uwagę.

Im więcej przemocy w mediach, tym większego okrucieństwa, muszą dopuszczać się terroryści, aby w nich zaistnieć.

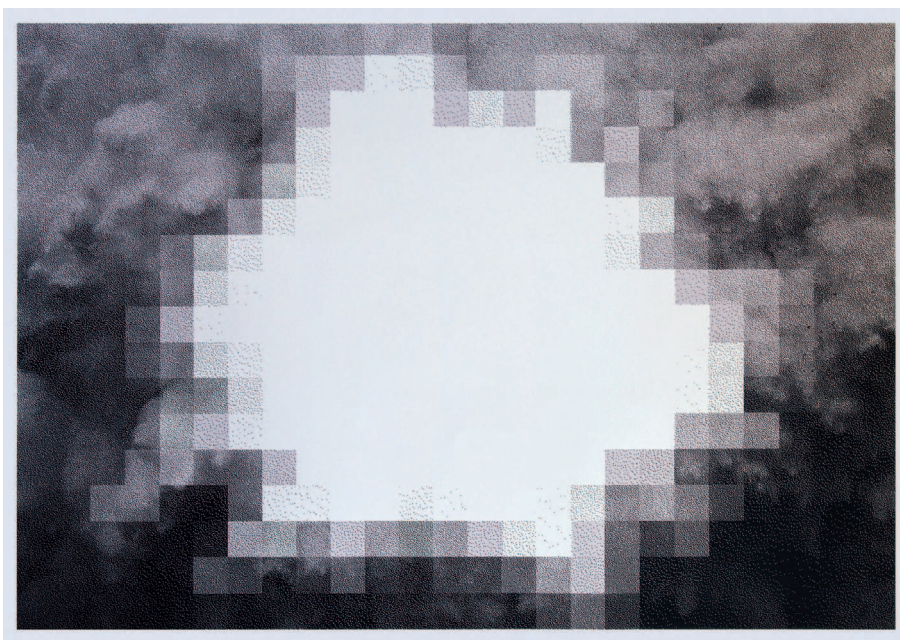
W wieku informacji powstała wojna cybernetyczna, w której główną rolę odgrywa informacja. Cyberprzestrzeń jest nowym środowiskiem, kolejnym po lądzie, morzu i powietrzu, w którym można prowadzić działania wojenne. Jest to jednak całkiem inna przestrzeń. Przede wszystkim jest w całości dziełem człowieka.

Prace Moniki Brzegowskiej nie są dosłowne i jednoznaczne. Uruchamiają one wyobraźnię odbiorcy, zmuszają do myślenia i zastanowienia nad kondycją współczesnego człowieka, nad tym co jest dla niego najważniejsze.

Agnieszka Gawron **Środowiskowe studia doktoranckie**

War

serigrafia, 70x100cm

Zuzanna Surma **Edukacja artystyczna w zakresie sztuk plastycznych**

Pytania bez odpowiedzi prowadzą oglądającego do jego własnych wspomnień.

Wyobraź sobie taką sytuację, zatrzymujesz się na ruchliwej ulicy, w środku tłumu, godziny szczytu, duże miasto. Wyrывasz się z pośpiechu i z uwagą zaczynasz przyglądać się otaczającej rzeczywistości. Raz. Ktoś właśnie cię potrącił, zachowujesz wypowiedziane przez niego zdanie. Dwa. Oddalas wzrok, patrzysz co dzieje się przed witryną sklepową, kolejny zapamiętany obraz. Trzy. Za tobą ktoś serdecznie się przywitał, znów to zachowujesz. Cztery, pięć. Z innej strony słyszysz urywek rozmowy telefonicznej, a zaraz potem dociera do ciebie krótka wymiana zdań z powoli przejeżdżającego obok samochodu... I tak kolekcjonujesz kolejne doznania i sceny. Stają się one twoimi własnymi myślami. Doświadczasz rzeczywistości z każdej strony, jesteś w jej centrum, a zarazem gdzieś na peryferiach. Tworzysz własną kolekcję starannie selekcjonując i układając to, co do ciebie dociera. Takie odczucia przychodzą na myśl oglądając, a może bardziej uczestnicząc w filmie Katarzyny Kalinowskiej.

Katarzyna Kalinowska **Wydział Malarstwa**

Kłębek trawy
video, 00:21:01

Za pomocą prostych środków formalnych autor żywiołowo tworzy iluzję negatywowej kliszy, jednocześnie wchodząc w dialog ze stylistyką art brut. Negatyw, tak jak podszywka, w trafnej metaforze ukazuje, to co niewidoczne gołym okiem, to co znajduje się po drugiej stronie, we wnętrzu... Jedyne jasna kreska w ciepłej tonacji wibrujących blików, wydobywa zarys twarzy zatopionej w zupełnym mroku. Nic tu nie jest upiękzone czy złagodzone. Artysta nie oszczędza ani siebie, ani płótna. Bezkompromisowo manifestuje deformację i destrukcję, pozostawiając ekspresyjny ślad pędzla, jako wyraz niedoskonałości człowieka, niekoniecznie jako jednostki słabej, a raczej świadomej istnienia ciemnej strony swojej duszy. Nie mniej istotne jest tutaj to, co dzieje się wokół portretu. Intensywnie niebieskie tło dodatkowo akcentuje apatyczny nastrój obrazu, na którym artysta umieścił swój zaciemniony wizerunek. Rozłożony czystą kontrastową plamą staje się wręcz symbolem, niejako metaforą melancholii, którą wyrażnie jest prześlągnięta sztuka Przemysława.

Przemysław Wideł

Środowiskowe studia doktoranckie

Wnętrza

rysunek (cykl),

65x70cm, 70x73cm, 72x70cm

Olga Śliwa Wydział Rzeźby

Pokłon dla campu. Przewrotność w nawiązaniach. Natalia stworzyła niezwykle artefakty wyjęte jakby prosto z „Mechanicznej Pomarańczy” albo po prostu z luksusowego soft porno.

Trzy przedmioty - dwa odlane wibratory oraz przeskalowany korek analny tworzą mały ołtarzyk w piórach dla bezpruderyjności i lekkości seksualnej.

(...)

Bardzo lubię wracać do tego cyklu, do słodkich oprószonych puchem zabawek. Może to jest właśnie to, może Natalia zwróciła uwagę, że dorośli też chcą się bawić i odczuwać przyjemność z prostych czynności. Wykończenie prac na modłę splendoru miesza się z przepychem kiczu. Artystka chodzi na cienkiej linii pomiędzy dobrym gustem, prowokacją a buble. Czy to co zrobiła to sztuka feministyczna, społecznie zaangażowana, czy tylko wypadkowa luźnych skojarzeń i wspomnień. To wszystko na szczęście zostaje do rozważenia przez nas samych. Mimo, że ciężko poważnie zastanawiać się nad sensem tych prac patrząc na nie, to z pewnością są czymś, co później zostanie przez nas przywołane i to w jakim kontekście już nie jest istotne dla samej pracy.

Mogę powiedzieć, że kwintesencją tej pracy jest nieodparta chęć dotyku, lekki uśmiech oraz dwuznaczność.

Natalia Cikowska Wydział Rzeźby

Landrynkowy Kochanek, Gwiazdny Mini Jeździec, Jajko z perłą (cykl)

żywica/sztuczne perły/sztuczne kamienie/kamienie swarovskiego, 12x5cm, 8x5cm, 15x7cm

Realizacja świadczy o potrzebie poszukiwania własnej tożsamości i uważnym oglądzie świata

w skądinąd ważnym momencie życia. Forma przydrożnej kapliczki - tak charakterystycznej dla „pocztówek” z polskiej wsi - spotyka się estetyką hollywoodzkiego złota, sieciówkowego wzornictwa i ulicznych „wrzut”, które składają się na miejski krajobraz. Te nieprzypadkowo użyte środki dowodzą doskonałego zmysłu obserwacji nie tylko przestrzeni wizualnej, ale również społecznej obecnych czasów.

Przy wszystkich niebezpieczeństwach, które związane są z tak bardzo kolażowym działaniem zarówno na płaszczyźnie formalnej, jak i symbolicznej, artyście udało się zachować wieloznaczność interpretacyjną tego obiektu, równocześnie tworząc dzieło, którego trudno nie zauważyć.

Mimo swojej wieloznaczności „Matka Jezusa” nie jest pojemnym zbiorem dowolnych interpretacji. Osobiście odczytuję ją jako manifestację obaw o nastanie momentu,

w którym trzeba będzie być albo „przeciwko”, albo „przeciwko przeciwko”.

Gloryfikowanie martyrologii, kartonowość poglądów i „siekiarą ciosane” granice światopoglądowe to całkiem realne niebezpieczeństwo, które coraz częściej obudowywane jest w ważne i wielkie symbole.

Jan Szklarski

Środowiskowe studia doktoranckie

Matka Jezusa

obiekt, technika własna

72x62x5cm

Uniwersytet Artystyczny w Poznaniu

dr Natalia Brandt

Punktem wyjścia do obrazów Krzysztofa Mętle z cyklu "Postmodernistyczna nostalgia jako azyl dla tych, którzy desperacko poszukują dawnych wartości, popadając tym samym w anachronizm i sentymentalizm" są przedstawienia z kilkunastu kartek wydanego w 2006 r. polskiego paszportu. Są to rozpisane na zarezerwowane dla stempli wizowych strony szablonowe klisze romantycznej rzeczywistości związanej z różnorakimi sposobami podróżowania w różnych epokach.

Przedstawienia są banalne. Zakorzenione w kanonach reprezentacji krajobrazu, odnoszą się także do uproszczonych zobrazowań przemieszczania się w przestrzeni całym wachlarzem środków lokomocji – od marszu, poprzez dyliżans, statek żaglowy i balon, po samochód, pociąg i samolot. Mają przywoływać marzenia o podróży, o innym, lepszym świecie, oddawać ducha egzotyki i nieznanego, które od zawsze kusiło i wabiło swoją odmiennością, urokliwością i idącym za tym dreszczem emocji. (...) Przemalowane tak, by zachować możliwie jak najdokładniej charakter graficznych ilustracji paszportu, z pełną premedytacją wykorzystując utarte klisze funkcjonujące w zbiorowej świadomości i standardowym poczuciu estetyki. Jednocześnie, poprzez odniesienia do tradycji przedstawień pejzażowych w sztuce, stanowią ich krytyczny komentarz. Zarówno kolorystyka jak i krawędzie płaszczyzn poszczególnych planów obrazów przywodzą na myśl granice determinujące przestrzeń mapy. Pojęcie mapy i funkcja paszportu nieuchronnie łączą się z pojęciem granicy, także przekraczania granic.

Krzysztof Mętle

Wydział Malarstwa i Rysunku

Postmodernistyczna nostalgia jako azyl dla tych, którzy desperacko poszukują dawnych wartości, popadając tym samym w anachronizm i sentymentalizm
akryl na płótnie (cykl), 60x90cm, 46x56cm, 60x90cm
oraz obiekt (skany dokumentu w gablotce), 23x50 cm

dr Tomasz Drewicz

Sporych rozmiarów białe kule, spoczywają na podłodze i – nieco rozproszone – wypełniają całą salę wystawienniczą. Na ich powierzchni nałożone zostały rysunki i teksty. Aby odczytać kolejne, następujące po sobie wątki musimy wprowadzić kule w ruch i odbyć z nimi krótką przechadzkę. Musimy stać się wobec niej aktywni a wynikiem tej aktywności jest ZMIANA – zarówno w kwestii rozmieszczenia elementów pracy w PRZESTRZENI jak i zdobytej przez odbiorcę wiedzy.

To właśnie PRZESTRZEŃ i ZMIANA jest tematem zawartych na kulach krótkich przypowieści. W jednej z nich autorka zadaje pytanie o sens istnienia opowiadając historię zbitej filiżanki. Jak sama pisze w swoim krótkim tekście: Która część filiżanki jest dla nas najważniejsza? To nie uszko, ani jej FORMA. To nie jej „bycie” jest najważniejsze. To PRZESTRZEŃ pomiędzy FORMĄ. Coś czego nie możemy zobaczyć, co wydaje się być puste. To właśnie „nie-bycie” jest najważniejsze dla filiżanki [...] to właśnie PRZESTRZEŃ, ta nicność, jest tym co możemy użyć. Pochodząca z Tajlandii autorka całymi garściami czerpie ze swojego obszaru kulturowego, posługując się zarówno bardzo specyficzną narracją jak i niezwykle rozpoznawalną dla dalekowschodniej ekspresji formą językową i wizualną. W zwarty, przemyślany i konkretny sposób opowiada o niezwykle skomplikowanych kwestiach takich jak cykl życia, nicność, nieobecność czy właśnie wspomniany niebyt. To niezwykle cenna umiejętność, której – mam takie wrażenie – bardzo brakuje Europejczykom.

Thunton Monkata **Wydział Malarstwa**

Nothingness

obiekty (cykl), technika mieszana: gips, mata szklana, żywica poliestrowa, farba akrylowa, stal
ok. 120cm, ϕ 50- ϕ 60

Cykl wkłęsłodruków Kaplica autorstwa Kajetana Karczewskiego jest syntezą dwóch poglądów. Pierwszy zakłada, że wiejska religijność upadła i jest obecnie w odwrocie, tj. bogobojność skoncentrowana na kulcie przydrożnych kapliczek i krzyży. Współcześnie wszystkie te figurki świętych nie mają znaczenia dla mieszkańców wsi. Jest to stereotyp wsi XIX-XX wiecznej, zaś ta współczesna jest całkowicie odreligijniona. Wiejska pobożność jest tak naprawdę prymitywna, oparta na pogańskich wzorach, obrzędach związanych z przywoływaniem urodzaju^{1 2}. Każda wioska otaczała wciąż swój ołtarzyk i była z niego dumna, a obecnie tę formę rywalizacji pełni nowy park czy plac zabaw jako przejaw kulturotwórczości. Ludzie wsi nadal mają jednak sentyment do swoich przodków oraz pamięci zbiorowej.

Drugi pogląd mówi, że wieś się bardzo odhumanizowała – zglobalizowała się, nie jest już lokalną wioską. Efektem tych rozważań jest zakryta kapliczka. Liturgiczność w tej tradycyjnej formie się zdeaktualizowała w perspektywie współczesnego zglobalizowanego świata, przeniosła się do sfery prywatnej. Kiedyś religijność wyrażana była publicznie, będąc aktem społecznym, teraz stała się prywatna, a to, co prywatne, jest zakryte. Grafiki te wyrażają zmieniający się obraz religijności, drogę od kultu publicznego – odsłoniętego, do prywatnego – zakrytego. Przedmiot kultu stał się niewyraźny, zaciemniony.

¹ Współcześnie tę funkcję przejmują szeroko pojęta działalność charytatywna, gdzie doznajemy przyjemności płynącej z bycia darczyńcą.

² W protestantyzmie odwrotnie niż w religijności ludowej występuje brak symbolu, wokół którego można skupić swoją uwagę.

Kajetan Karczewski Wydział Grafiki i Komunikacji Wizualnej

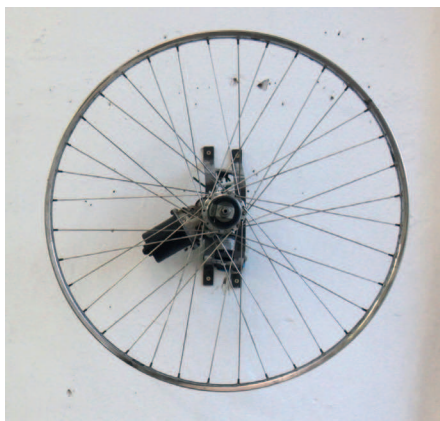
Kaplica

akwatinta, 60x90 cm

prof. Piotr C. Kowalski

Choć od momentu wystawienia koła przez Duchampa minęło sporo czasu, to zakwestionowanie autonomii dzieła sztuki i zniesienie podziału między obrazem a przedmiotem nadal budzi napięcia w dyskursie sztuki. Skoro każde dzieło uruchamia myślenie kontekstowe, to oznacza to, że nie może ono być autonomiczne, niewinne, pozbawione znaczeń czy nadbudowań. Takie nadbudowania, konteksty to ramy uwarunkowane społecznie, ekonomicznie, geograficznie oraz poprzez historię i doświadczenia konkretnego odbiorcy. Aby myśleć o jakiegokolwiek sztuce, do tych ram należy dowolnie (świadomie lub nie) ustosunkować się - ominąć je, odrzucić, przyjąć, zmienić. Potem można włączyć mechanizm – własne myślenie o sztuce. W przypadku tej pracy mechanizmem uruchamiającym owo myślenie o sztuce jest podłączenie kabla do kontaktu. Ta niewiele znacząca czynność wykonywana często codziennie przez większość osób w tym dziele staje się gestem odnoszącym się, ale i ustanawiającym zarazem dzieło sztuki.

Kontakt, do którego można podłączyć koło ujęty został w dekoratywną ramę. Takie ramy były stosowane szczególnie w kontekście dzieł akademickich. Ich czas jednak nie minął – nadal są one wykorzystywane przez muzealników, często ingerując w wykonane przez artystów dzieła. (...) Po podłączeniu do kontaktu koło zaczyna się kręcić. Poprzez zaangażowanie widza sztuka zaczyna działać mimo tego, że nadal wokół niej istnieje wiele znaczących kontekstów. Najbardziej znaczącym staje się jednak to, czy odbiorca weźmie czynny udział w procesie doświadczania sztuki

Natalia Kranz

Wydział Architektury Wnętrz i Scenografii

bez tytułu

ready-made

mgr Dawid Marszewski

Kaja Koster jest bardzo świadomą rzeźbiarką. Nie poprzestaje na wykonaniu raz zaprojektowanej formy, ale poszukuje nowych rozwiązań, aby zaskoczyć i siebie, i widza. Nie inaczej jest w przypadku tej realizacji. Wyrzeźbione piramidy postanowiła ona zdeformować sznurem. Następnym krokiem było odlanie tego kształtu, co zaowocowało nowym obiektem. Tak powstał odlew, który stał się negatywem piramidy zawierającym pozytyw sznura. Koster nie lubi łatwych rozwiązań. Cały proces twórczy poddaje w wątpliwość, dzięki czemu otwiera się na to, co nieprzewidywalne.

Mamy więc do czynienia z formami, które są jednocześnie pozytywem i negatywem, wnętrzem i powłoką, tym, co widzialne, a tym, co niewidzialne. Pozwalając sobie na kolejne przypuszczenia generowane przez „Hieronymusa”, doświadczamy coraz mocniejszej przynależności i jednocześnie odrębności. Moment ten uruchamia w nas myślenie egzystencjalne. Wątpliwości stają się pretekstem do skonfrontowania naszego „bycia” wobec form, które opowiadają o naszej kondycji. Kaja Koster wskazuje, że „... praca jest wynikiem procesu myślowego, który ani się nie zaczął, ani się nie skończył. Rzeźba, przy całej swej niezależności, jest etapem ciągłego mojego doświadczania, które jest poszukiwaniem tożsamości i zagadki egzystencji.”

Kaja Koster

Wydział Rzeźby

i Działań Przestrzennych

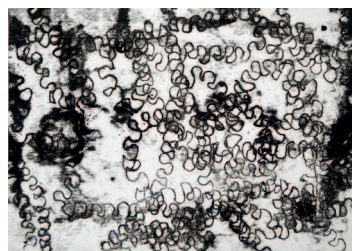
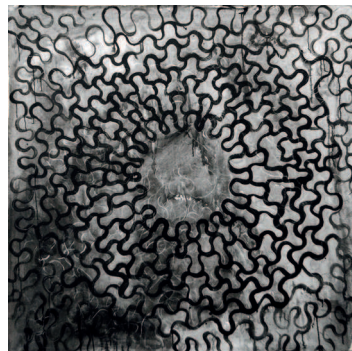
Hieronymus

rzeźba, gips, beton,

pręty stalowe

„Masa” Weroniki Skiby stanowi próbę interpretacji społeczeństwa wnikliwie omówionego w jednym z esejów Eliasza Canetti „Masa i Władza”. Głównym tematem tego traktatu stały się problemy antropologii kulturalnej w rozwoju historycznym człowieka. Canetti próbował zgłębić genezę takich zjawisk psychologii społecznej, jak fanatyzm i okrucieństwo, starając się jednocześnie wyjaśnić problem totalitaryzmu.

Praca Skiby traktowana jako cykl stanowi widoczny proces jej rozważań na temat tytułowej masy, jej genezy, charakterystyki i potęgi, proces, którego żaden element nie jest błędny, jest wręcz niezbędny do rozumienia całości. Artystka ogranicza się do obłych kształtów, które tworzone są za pomocą linii, jednak to ograniczenie jest tylko pozorne, bowiem cykl ten to tak naprawdę połączenie wielu przeciwieństw – spontanicznych linii tworzonych jakby od niechcienia, lekkich, ale zaskakujących swoją intensywnością układów, czy wreszcie centralnych i zwartych kompozycji, które są najmocniejszym punktem całości. Skiba eksperymentuje też z formatem prezentując zarówno szkice na niewielkim papierze, jak i wielkoformatowe płótna. (...) Artystka sięga do rozważań Canettiego bardzo pewnie i choć sama mówi o próbie ich interpretacji, bezspornie udało się jej wznieść poza ten schemat, bowiem „Masa” stawia ją przynajmniej w roli towarzysza myśli autora, co więcej – dochodzi do jej niewątpliwego rozwinięcia w – paradoksalnie – indywidualny sposób. I tak jak esej Canettiego nie jest klasycznie naukową rozprawą socjologiczną, tak i praca Skiby nie stanowi standardowego przykładu działania artystycznego.

Weronika Skiba

Wydział Grafiki i Komunikacji Wizualnej

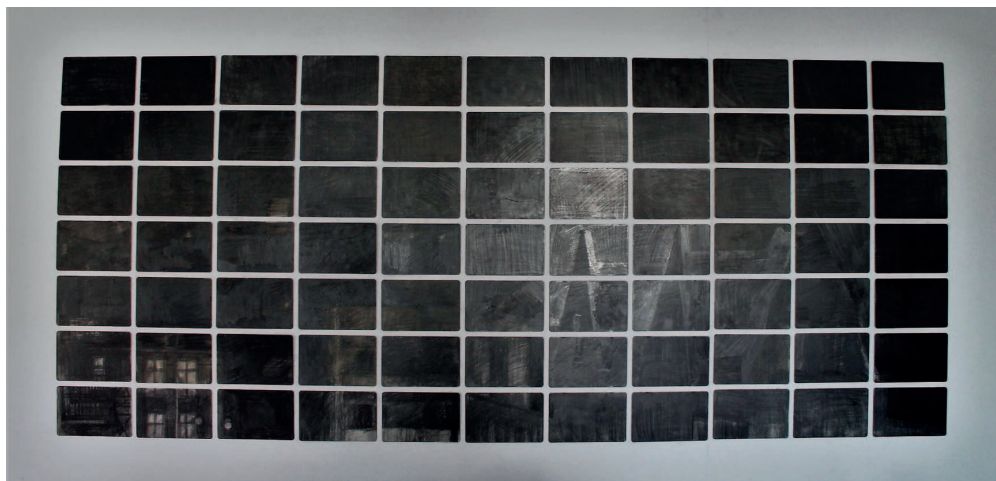
Masa

rysunek (cykl)

dr Natalia Wegner

Julia Pawłowska podejmując temat miejskiego nokturnu nawiązuje do tradycji malarstwa przełomu XIX i XX wieku. Rezygnuje jednak z zagadnień związanych z kolorem- skupia się na klasycznym rysunku, w czerni i bieli. Będąc studentką I roku magisterskiego, po latach pracy z modelem, zwraca się ku pejzażowi. Tworzy wizję nocy zainspirowaną widokiem z IV piętra. Pejzaż budują zagęszczenia kresek. Ślad grafitu, dominujący, wysrebrzony, zakłóca czytelność obrazu, tworząc dodatkową warstwę wizualną. Forma panoramicznego dzieła składa się z 77 kartonowych prostokątów, które same wręcz układają się w miraż. Podłoże między nimi pulsuje boleśnie (niezamierzony efekt optyczny). Wędrując wzrokiem od kadru do kadru, wiążemy obraz w całość. Sposób patrzenia staje się grą. Zagadnienie mroku ciekawi Julię od dłuższego czasu. Poświęciła mu temat licencjackiej pracy dyplomowej. Kontynuuje go szukając natchnienia w fascynacji rysunkiem, jego sile sprawczej, procesie powstawania. Odkrywając potencjał drzemiący w ołówku i kartonie, wchodzi w świat nieograniczonych możliwości.

Julia Pawłowska **Wydział Malarstwa i Rysunku**

bez tytułu

rysunek, całość 75x176cm (77 prostokątów 9,8x15,1cm)

dr Marc Tobias Winterhagen

Najciekawsze rzeczy, a nie mówię tylko o sztuce, są te, które zostają częściowo w ukryciu, niejasne, niejednoznacznie, nie do uchwycenia, żebyśmy czuli potrzebę, zajmować się nimi od nowa, raz po raz, i nigdy nie staną się nudne. W przeciwieństwie, rozwijają się, otwierają nowe, jeszcze nieznanne aspekty i są w stanie nam przez długi czas w życiu towarzyszyć. Właśnie tak, jak bliscy ludzi. Z tego samego powodu praca Zaworskiej jest niezwykle ciekawa, zostaje ona między reliktem performance'u a celowo tworzoną dziełem, między literaturą a sztuką, zniszczeniem a kreacją, ukryciem a odkryciem, pomiędzy życiem a śmiercią.

Praca Edyty Zaworskiej – traktując jej dwie małe książki artystyczne jako jedność – nie ukazuje się nikomu na pierwszy rzut oka. Wynika to przede wszystkim z osobliwości, że dane książki artystyczne są ready-made's, tzn. książkami innych autorów, które po interwencji artystki zostały przekształcone w jej autorstwo. Sam akt transformacji dwóch z sobą nic nie mającego wspólnego literatur została przez Zaworską w bardzo delikatny sposób wykonana.

(...)

W książce o komunikacji zostaje strona po stronie to samo zdanie, dobrze że jestem, w książce z wierszami może będę mniej się bała. Rzadko znajdujemy całe wyrazy czy zdania litera po literze, częściej słowa budują się z liter z różnych wierszy. Powtórzenia tych krótkich formuł stają się mantrami, instrumentami, aby ducha recytującej osoby wznieść lub ochronić. (...)

Edyta Zworska

Wydział Grafiki i Komunikacji Wizualnej

może będę mniej się bała (1), dobrze że jestem (2)

książka artystyczna, 16x15,6cm (1), 14,5x10,2cm (2)

RE-AKCJE 1

21 marca – 8 kwietnia 2013

Akademia Sztuk Pięknych w Gdańsku

Autorzy tekstów i prac

Daniel Ebertowski/Maja Zgirska
Kamila Gruba/a.w.
Aneta Gruszczyk/Maria Szachnowska
Justyna Orłowska/jso
Piotr Paluch/Justyna Machnio
Martyna Paprocka/Agnieszka Jagiełło
Michał Sęczawa/a.w.
Maria Szachnowska/Aneta Gruszczyk
Aleksandra Szumska/Agnieszka Jagiełło
Agnieszka Jagiełło/Aleksandra Szumska

organizatorzy

Akademia Sztuk Pięknych w Gdańsku
Międzywydziałowy Instytut Nauk o Sztuce
Wydział Rzeźby i Intermediów
Galeria START
koło naukowe Laboratorium Badawcze +/- ∞

pomysł i realizacja Anna Włodarska
promocja i współpraca Justyna Machnio
projekt identyfikacji graficznej Piotr Paluch
dokumentacja fotograficzna Leszek Krutulski

10 kwietnia – 17 maja 2014

Akademia Sztuk Pięknych w Gdańsku

Autorzy tekstów i prac

Magdalena Ałaszewska/Joanna Draszawka
Sebastian Chromański, a.w./Michał Wirtel
Zuzanna Dolega/Agnieszka Rzońca
Joanna Draszawka /Magdalena Ałaszewska
Daniel Ebertowski/Carlos Alberto Diéguez Del Valle
Natalia Gozdowska/Agnieszka Jagiełło
Agnieszka Jagiełło/Natalia Gozdowska
Alicja Kajetanowska/Maria Szachnowska
dr hab. Anna Królikiewicz, mgr Marcin Zawicki/
Magda Stępnicka, Karolina Romańska
Marta Kurkowiak /Maciej Ropel
Justyna Orłowska/Martyna Winnicka
Joanna Płońska/Joanna Patan
Małgorzata Polakowska/Julianna Graczyk i Przemek Jurewicz
Agnieszka Rzońca/Zuzanna Dolega
Maria Szachnowska/Alicja Kajetanowska
Aleksandra Szumska/Kamil Szczudło
a.w./Justyna Orłowska
Zdzichowska Sylwia /Maria Iciak

organizatorzy

Akademia Sztuk Pięknych w Gdańsku
Międzywydziałowy Instytut Nauk o Sztuce
Wydział Rzeźby i Intermediów
Galeria START
koło naukowe Laboratorium Badawcze +/- ∞

realizacja

Anna Włodarska

promocja i współpraca

Justyna Machnio

projekt identyfikacji graficznej

Piotr Paluch

dokumentacja fotograficzna

Marta Mróz

RE-AKCJE 3

19 marca – 30 kwietnia 2015,

Akademia Sztuk Pięknych w Gdańsku

8 maja – 22 maja 2015,

Akademia Sztuk Pięknych w Krakowie

Autorzy tekstów i prac

Akademia Sztuk Pięknych w Gdańsku

Michalina Brokos/Natalia Zięba
Zuzanna Dolega/Urszula Kulczyk
Joanna Graniczowska/Przemek Garczyński
Agnieszka Jagiełło/Natalia Gozdowska
Antonina Kałużna/Marta Mróz
Karolina Kliszewska/Zuzanna Dolega
Edyta Kowalewska/Agnieszka Majewska
Ilona Łaniewska/Sylvia Zdichowska
Justyna Machnio/Piotr Paluch i Szymon Sawicki
Agnieszka Majewska/Edyta Kowalewska
Weronika Michalska/Sebastian Pędzich
Paula Milczarczyk/Diana Ronnberg (studia doktoranckie)
Emilia Muśko/Antonina Kałużna
Agnieszka Piasecka/Małgorzata Awioroko, Joanna Patan
Agnieszka Rzońca, Maciej Wichnowski/Michał Wirtel
Adrianna Skibiak/Szymon Stala
Michał Wirtel/Maciej Wichnowski
Anita Wrzeszcz/praca zespołowa: Marta Ostrowska,
Aleksandra Kujawa, Adrianna Lewandowska
Sylvia Zdichowska/Paulina Jackowska
Natalia Zięba/Michalina Brokos

Akademia Sztuk Pięknych w Krakowie

Izabela Biela/Mateusz Grymek
Maria Ciborowska/Kalina Horoń
Natalia Fundowicz/Paulina Niemczyk
Mateusz Grymek/Karolina Woźniak
Dominika Guła/Krystyna Kania
Krystyna Kania/Dominika Guła
Magdalena Kościsz/Julia Marczukiewicz
Magdalena Kościsz/Władysław Markowski
Justyna Kowal/Martyna Kielesińska
Justyna Kowal/Magdalena Kościsz
Justyna Kowal/Julia Marczukiewicz
Justyna Kowal/Jan Szklarski
Izabela Liżewska/Małgorzata Goździk
Władysław Markowski/Justyna Kowal
Paulina Niemczyk/Natalia Fundowicz
Szymon Stala/Adrianna Skibiak
Olga Śliwa/Dariusz Nowak
dr Joanna Zemanek/Paulina Jawień

organizator i partnerzy

Akademia Sztuk Pięknych w Gdańsku
Międzywydziałowy Instytut Nauk o Sztuce
Wydział Rzeźby i Intermediów
koło naukowe Laboratorium Badawcze +/- ∞
Akademia Sztuk Pięknych w Krakowie

realizacja

Anna Włodarska

organizacja

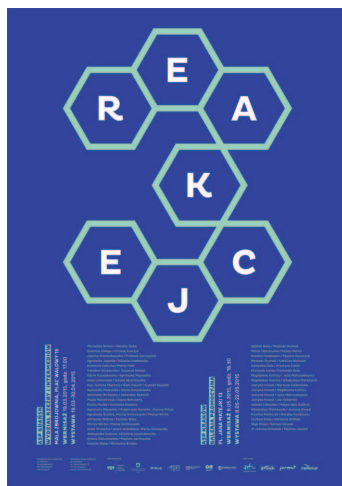
Mateusz Grymek, Izabela Liżewska,
Anna Włodarska

projekt identyfikacji graficznej

homework/Beata Dejnarowicz

dokumentacja fotograficzna

Mateusz Grymek, Izabela Liżewska,
Marta Mróz

RE-AKCJE 4

7 - 30 marca 2016

Akademia Sztuk Pięknych w Krakowie

12 - 30 kwietnia 2016

Akademia Sztuk Pięknych w Gdańsku

18 - 28 października 2016

Uniwersytet Artystyczny w Poznaniu

Autorzy tekstów i prac

Akademia Sztuk Pięknych w Gdańsku

dr Zbigniew Brzostowski/Marta Adamska

as. Zuzanna Dolega/Adela Rostek

Martyna Jastrzębska/Piotr Tadeusz Mosur, Pomme de Terre

kw/a/Katarzyna Blajchert

Jakub Ostoja-Lniski/Natalia Tkaczyk

Karolina Pielak/Kinga Woźniak

Dominika Piętaś/Agnieszka Piasecka

Adam Piętaś/Dominika Piętaś

Alicja Sawoniuk/Magdalena Sadłowska

Weronika Szymańska/Laura Adel

Natalia Tkaczyk/ Jakub Ostoja-Lniski

Sebastian Tucholski/Weronika Michalska

Akademia Sztuk Pięknych w Krakowie

Gabriela Basta/Krzysztof Walencik

Tomasz Florek/Bartosz Banasik

Angelika Głowacka/Sylvia Solak

Alicja Gołyźniak/Przemysław Wideł

Paulina Krupa/Barbara Kosakowska

dr Kamil Kuzko/Izabela Liżewska

Natalia Ledzianowska/Anna Kaseja

Marcin Mleczak/Maja Starakiewicz

Paulina Niemczyk/Izabela Biela

Sylvia Solak/Angelika Głowacka

Przemysław Wideł/Karina Janik

Andrzej Wojtkiewicz/Piotr Starościc, Maciej Malczewski

dr Michał Zawada/Joanna Woźny

Uniwersytet Artystyczny w Poznaniu

Magdalena Adameczek/Paweł Jaśkiewicz.

prof. Janusz Bałdyga/Vitalii Shupliak

Paulina Brelińska/Krzystian Daszkowski

Daria Grabowska/Dawid Marszewski

Izabela Hyża/Paulina Szpaczyńska

prof. Piotr C. Kowalski/Paulina Foltas

prof. UAP Katarzyna Kujawska - Murphy/Filip Wierzbicki - Nowak

as. Justyna Olszewska/Sebastian Prusaczyk

Paulina Piórkowska/Adrian Szwarc

Aleksander Radziszewski/Małgorzata Kaczmarek

dr Natalia Wegner/Roksana Marciniak

organizator i partnerzy

Akademia Sztuk Pięknych w Gdańsku

Międzywydziałowy Instytut Nauk o Sztuce

Wydział Rzeźby i Intermediów

Akademia Sztuk Pięknych w Krakowie

Uniwersytet Artystyczny w Poznaniu

Wydział Edukacji Artystycznej

realizacja

Anna Włodarska

organizacja

Mateusz Grymek,

dr hab. Rafał Łubowski prof. nadzw. UAP,

Piotr Macha, Paulina Niemczyk,

Justyna Olszewska, Piotr Słomczewski,

dr hab. Anna Tyczyńska, prof. nadzw. UAP

projekt identyfikacji graficznej

homework/Beata Dejnarowicz

dokumentacja fotograficzna

Mateusz Grymek, Rafał Łubowski,

Piotr Macha, Krzysztof Walencik

3 października – 7 listopada 2017

Akademia Sztuk Pięknych w Krakowie

16 – 26 listopada 2017

Uniwersytet Artystyczny w Poznaniu

4 grudnia 2017 – 3 stycznia 2018

Akademia Sztuk Pięknych w Gdańsku

Autorzy tekstów i prac

Akademia Sztuk Pięknych w Gdańsku

Marta Adamska/Antonina Kałużna
Sylvia Aniszewska/Marianna Grabska
Katarzyna Cur/Magdalena Lipiec-Bortkiewicz
Kinga Dobosz/Joanna Radek
Marianna Grabska/Sylvia Aniszewska
Magdalena Lipiec/Bortkiewicz-Katarzyna Cur
Łukasz Ławrynowicz/Karolina Tomaszewska
Joanna Radek/Kinga Dobosz

Akademia Sztuk Pięknych w Krakowie

Maja Bielecka/Agnieszka Gawron
Katarzyna Ból/Mateusz Grymek
Bartłomiej Chwilczyński/Svietlana Kohutnytska
Natalia Cikowska/Olga Śliwa
Agnieszka Gawron/Paulina Niemczyk
dr Stefan Kaczmarek/Monika Brzegowska
Zuzanna Surma/Katarzyna Kalinowska
Kinga Szawara/Przemysław Widel
Przemysław Widel/Jan Szklarski
Olga Śliwa/Natalia Cikowska

Uniwersytet Artystyczny w Poznaniu

Aleksander Radziszewski/Weronika Skiba
Dawid Marszewski/Kaja Koster
dr Marc Tobias Winterhagen/Edyta Zaworska
Maria Dybek/Kajetan Karczewski
dr Natalia Brandt/Krzysztof Mętel
dr Natalia Wegner/Julia Pawłowska
prof. Piotr C. Kowalski/Natalia Kranz
dr Tomasz Drewicz/Thunton Monkata

organizator i partnerzy

Akademia Sztuk Pięknych w Gdańsku
Międzywydziałowy Instytut Nauk o Sztuce
Wydział Rzeźby i Intermediów
Akademia Sztuk Pięknych w Krakowie
Uniwersytet Artystyczny w Poznaniu
Wydział Edukacji Artystycznej

Organizator

Akademia Sztuk Pięknych w Gdańsku
dr hab. Krzysztof Polkowski - Rektor
dr hab. Adam Kamiński – Prorektor ds. kształcenia i spraw studenckich
Wydział Rzeźby i Intermediów
prof. Katarzyna Józefowicz - Dziekan

Współorganizatorzy/partnerzy projektu

Akademia Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie
prof. Stanisław Tabisz – Rektor
dr hab. Jan Tutaj, prof. ASP - Prorektor ds. studenckich
Organizacje Studentów
Samorząd doktorantów
Mateusz Grymek
Samorząd Studentów
Paulina Niemczyk, Svetlana Kohutnytska

Uniwersytet Artystyczny Poznań
prof. dr hab. Wojciech Hora, prof. zw. UAP - Rektor
prof. dr hab. Marek Jakuszczyński, prof. zw. UAP - Prorektor ds. artystycznych
Wydział Edukacji Artystycznej
dr hab. Izabela Kowalczyk, prof. nadzw. UAP - Dziekan
dr Sonia Rammer, ad.UAP - Prodziekan

Pomysłodawca projektu

Anna Włodarska

Redakcja

Paulina Niemczyk, Piotr Słomczewski, Anna Włodarska

Korekta

???

Organizacja

Mateusz Grymek, dr hab. Rafał Łubowski prof. nadzw. UAP,
Paulina Niemczyk, Piotr Słomczewski, Anna Włodarska

Projekt identyfikacji graficznej

W.Z.

Druk i oprawa

Drukarnia Progress
ul. Dobrzańskiego 99a
41-218 Sosnowiec-Klimontów

Wydawca

Akademia Sztuk Pięknych w Gdańsku
Akademia Sztuk Pięknych w Krakowie
Uniwersytet Artystyczny w Poznaniu

Dokumentacja fotograficzna prac

Materiał własny autorów

ISBN

978-83-65366-41-2

Akademia Sztuk Pięknych w Gdańsku, Targ Węglowy 6,
80-836 Gdańsk, www.asp.gda.pl
Akademia Sztuk Pięknych w Krakowie, pl. Jana Matejki 13,
31-157 Kraków, www.asp.krakow.pl
Uniwersytet Artystyczny w Poznaniu, Al. Marcinkowskiego 29,
60-967 Poznań, www.uap.edu.pl

AKADEMIA
SZTUK
PIĘKNYCH
W GDAŃSKU

Akademia Sztuk Pięknych
im. Jana Matejki w Krakowie
1818

UAP | POZNAŃ

Wydział Edukacji
Artystycznej

interdyscyplinarne
kóło Artystyczno-
naukowe

SAMORZĄD STUDENCKI
Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie

